פרנקו-חגב

ספרד

חי פעם אדם נמוך בשם פרנקו. הוא חיגר על רגל אחת ולכן התהלך בצורה קצת מצחיקה, כאילו מקפץ, והשכנים נתנו לו כינוי "חגב". הוא לא עבד כמסגר, לא כנגר, לא כסנדלר ולא כחייט, אך תמיד היה עליז. ולמה לא? הוא ניבא לאנשים עתיד ועבר, בקפה בקלפים או לפי כוכבים, ועשה זאת בארשת פנים רצינית כזו שלא עלה לאיש על דעתו שחגב אינו מכשף אלא סתם רמאי.
וכפי שאתם יודעים, קל יותר לכשף מאשר לכופף את הגב מעל שולחן העבודה.
נכון, לפעמים פרנקו חשש שבמוקדם או במאוחר רמאות שלו תתגלה והכנסותיו יפסקו, אך בינתיים היו בעיירה שלו מספיק טיפשים שהאמינו במה שלא היה צריך להאמין ושלא פקפקו במה שהוא סיפר להם.

וכך המשיך פרנקו לכשף ושמו התפרסם בסביבה מיום ליום.
אך פעם קרה אסון. למלך אבד גביע כסף. היה זה גביע מכסף טהור ומעובד בצורה אמנותית, במיוחד עבור המלך. בלי הגביע הזה המלך לא ישב לשולחן וגם בלילה היה שמר אותו ליד המיטה שלו. כל אנשי חצר המלך חיפשו את האבדה אך חזרו בידיים ריקות. עד שאחד מיועצי המלך אמר:
"אדוני המלך! אולי כדאי לקרוא לפרנקו?"
"איזה פרנקו?"
"פרנקו המכשף. כל הסביבה מכירה אותו."
"מכשף?" שמח המלך "קראו אותו מהר. אם המשרתים והיועצים שלי לא מצליחים למצוא את הגביע, הבה יחפש אותו המכשף. ואם לא ימצא – הוא ייפרד מהחיים שלו."
הביאו את פרנקו-חגב לפני המלך.
"עכשיו הגיע סופי!" חשב פרנקו מבוהל עד מוות "עכשיו כולם יבינו מה שווים הכישופים והנבואות שלי."
והמלך אמר:

"שמע-נא המכשף, אשף ונביא, אם לא תמצא את הגנב ולא תחזיר לי את הגביע, נתלה אותך על העץ הגבוה ביותר שבעיר הבירה, כפי שעושים לגנב ולרמאי."

"זהו זה" חשב פרנקו-חגב "עלי להתכונן למוות."

אך מאחר שלא רצה למות, לא היום ולא מחר הוא העז ואמר:

"אדוני המלך, אילו היה זה גביע פשוט, הייתי מוצא אותו עוד היום. אבל זה גביע מלכותי ובשביל למצוא כזה דרוש יותר זמן. אני מבקש שתיתן לי שלושה ימים למחשבה ולכישוף."

"שיהיה כך" הסכים המלך וציווה לסגור את המכשף לשלושה ימים במרתף הארמון.

כשמנעול המרתף נטרק אחריו ופרנקו נשאר לבדו חשב "רע ומר לי. הרי אינני מכשף ואין לי כל סיכוי למצוא את הגביע. נשארו לי רק שלושה ימים לחיות. שלושה ימים ולא יותר."

עתה נגלה לכם כי את הגביע גנבו שלושה אחים, משרתים חביבים של המלך. ודווקא

להם ציווה המלך לדאוג לאוכל של המכשף שבמרתף.
פרנקו המסכן לא הצליח לעצום עיניו במשך כל הלילה וכאשר המשרת הראשון ניכנס עם ארוחת הבוקר הוא נזכר שהגיע היום הראשון משלושתם שנשארו לו עוד לחיות ונאנח:
"הנה, זה הראשון, ועדיין לא מצאתי את האבדה."
אך על ראש הגנב בוער הכובע. המשרת חשב שפרנקו מדבר על הגנבים ולא על ימי חייו. הוא נבהל נורא, רץ לאחים שלו ואמר:
"אבדנו! המכשף הזה יודע ששלושתנו גנבנו את הגביע. הוא הכיר שאני הגנב הראשון ואמר זאת."
אך האחרים צחקו ממנו ולא האמינו בדבריו.
כשהגיע היום השני, האח, הגנב השני הביא לפרנקו-חגב את דייסת הבוקר שלו."אכן, זה כבר היום שני" אמר לעצמו ונאנח:
"זה כבר השני הגיע ואני כאן בכלא."
"רע מאוד" חשב הגנב השני "הוא כנראה יודע הכל."
הוא חזר לאחיו ואמר "לא נוכל להסתיר דבר מהאיש הזה. הוא הכיר בי את הגנב השני."
ביום השלישי הביא את הדייסה המשרת השלישי. הוא כבר לא פקפק שהאיש בכלא הוא מכשף אמיתי. ופרנקו כשראה אותו נזכר שזה היום השלישי, האחרון לחייו ונאנח "זה הסוף, כבר השלישי הגיע."
ואז קרה מה שהוא לא יכול היה לנחש - המשרת נפל לפניו על ברכיים בכל הבגדים הזהובים, המפוארים שלו ובדמעות הודה שהם, האחים, המשרתים של המלך, גנבו את הגביע. הוא הבטיח שמיד יביא לו את הגביע הגנוב ועוד מתנות רבות ורק ביקש שהמכשף לא יגלה אותו ואח אחיו כגנבים.
ובאותו היום פרנקו, איש קטן וצולע, הובא לאולם הגדול בפני המלך.
"גילית את הגנב?" שאל המלך.
פרנקו חייך רק בגאווה וענה:
"אדוני המלך הגדול! אני רואה דרך אדמה ודרך קירות ואין דבר שנסתר מעיניי. פשוט היה לגלות את הגנב. אך כוחות הכישוף שלי

מונעים ממני לגלות את שמו. ובעניין הגביע – אין כל בעיה ותוכל לקבל אותו כשרק תצווה על כך."

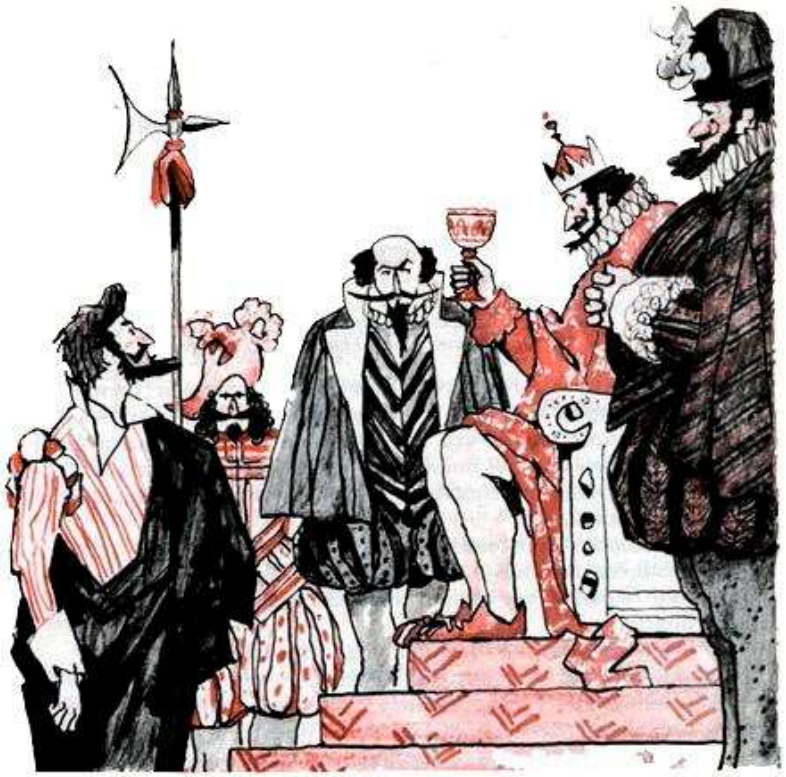

וכאן פרנקו-חגב השתחווה עמוקות והמלך קרא בחוסר סבלנות:
"אז איפה הגביע? אם תחזיר לי אותו אהיה מוכן לסלוח לכל הגנבים שבעיר הזו ואותך, המכשף, אמנה ליועץ החכם הראשון של ממלכתי!"
חגב התיישר לכל גובהו הקטן, הניף את ידו ואמר "היי, משרתים! רדו למרתף שבו ישבתי שלושה ימים ושלושה לילות ותביאו את הגביע המלכותי.!"
שלושת הגנבים רצו מהר חזרה למרתף והביאו את הגביע למלך.
"אתה באמת מכשף, מנבא ומנחש!" חטף המלך את הגביע האהוב בידו "מעתה תהיה לחכם הראשי והיועץ הגדול של ממלכתי!"
הוא חיבק את הרמאי ומאותו היום הם נעשו לידידים גדולים.
כל דבר שהמלך רצה לבצע, כל נושא שבו נחוץ היה לו להתייעץ, נידון בין המלך ופרנקו.
המלך כיבד מאוד את חגב אך פרנקו לא שימח במיוחד. הוא היה אמנם ערום ונבון אבל פחד תמיד, ולא בלי סיבה, שבסוף המלך יציג בפניו שאלה כזו שעליה הוא לא יוכל להשיב. וזה באמת קרה פעם.

ערב אחד, כשטיילו ביחד בגן, המלך החליט לבחון את המכשף שלו בפעם נוספת. פתאום שאל אותו:
"אם אתה מכשף גדול כזה אמור – מה אני מחזיק עכשיו בידי?"
פרנקו המסכן נבהל נורא. כעת כל התעלולים שלו יתגלו והמלך יצווה לתלות אותו על עץ שמחוץ לארמון. הרי הוא אינו יכול לנחש מה המלך מחזיק עכשיו בידו!
הוא תפס את ראשו בשתי ידיו וקרא:
"הגיע הערב האחרון. כעת החגב אבד ללא ספק."
"חגב?" אמר המלך ופתח את אצבעותיו.
פרנקו לא האמין לעיניים שלו. על כף ידו של המלך ישב חגב אמיתי. המכשף ניצל!
והמלך המופתע קרא:
"תבקש ממני כל דבר. חצי מלכות תקבל אם תרצה. לא אחסוך ממך דבר!"
אך המכשף המבוהל חשב רק על דבר אחד – מה שיותר מהר לברוח מהארמון. הוא נפל לרגליו של המלך וביקש "תן לי ללכת לדרכי. אני רוצה לחזור הביתה!"
כמה שלאט ניסה המלך לשכנע אותו, פרנקו עמד על שלו. לא הייתה ברירה והמלך ויתר. הוא העניק לפרנקו כספים ומתנות בשפע ונתן לו ללכת.
אבל מאז פרנקו - חגב לא כישף ולא ניבא יותר. הוא ידע שהכישוף והרמאות הם היינו-הך. ורמאות לא מביאה טובה, לא במוקדם ולא במאוחר.